

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

40. H.C. Zondag 46 t/m Zondag 50 - Van het gebed

Vr. 120. Waarom heeft ons Christus geboden God zo aan te spreken: Onze Vader?

Antw. Opdat Hij van stonden aan, in het begin onzes gebeds, in ons de kinderlijke vreeze en toevorst tot God verwekke, welke beide de grond onzes gebeds zijn, namelijk, dat God onze Vader door Christus geworden is, en dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze vaders ons aardse dingen ontzeggen.

Vr. 121. Waarom wordt hierbij gevoegd: Die in de hemelen zijt?

Antw. Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aards gedenken, en van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.

1. *De Zaligmaker gebiedt ons de Heere onze God niet anders te aanbidden, dan in een gelovige Verbonds-betrekking als onze Vader.* (vraag 120) Wij moeten in God als zodanig zelf geloven, gelijk tevoren (vraag 26), over het eerste artikel van de geloofsbelijdenis omstandig gezien is. Derhalve moeten wij Hem als zodanig zeker ook aanbidden. Want het gebed is een zuiver werk van het geloof.

Bijzonder zijn er twee redenen:

Waarom wij God de Heere aldus moeten aanspreken, als *onze Vader* en waarom de *Heere Christus ons dat ook zo geboden en geleerd heeft*. Waarvan de ene haar opzicht heeft op de kinderlijke vreeze, en de andere op het kinderlijk *vertrouwen*, welke beide als de grond van het gebed zijn, en als de voornaamste raderen van hetzelfde, die door de Heilige Geest in der gelovigen hare gedurig bewogen worden.

1. De ene reden is: *Opdat Hij van stonde aan in het beginsel van ons gebed in ons de kinderlijke vreeze voor of tot God verwekke*. Al wie God in 't geheel niet gelovig kan omhelzen als zijn verzoende en barmhartige Vader in Christus, met een zeker vertrouwen van de genadige vergeving van zijn zonden, op grond van de gewisse Evangeliebelofte, die zal Hem dan niet anders vrezen, dan met een onheilige slaafse vrees, gelijk Hij zo van de duivelen en verdoemden in de hel ook gevreesd wordt. Maar al wie God waarlijk houdt voor zijn verzoende Vader, en wie zulks hartgrondig gelooft door de Heilige Geest, getuigende met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn en door welken wij roepen, *Abba Vader*, Rom. 8:15, 16, die zal Hem dan, vanwege Zijn genade en geduchte hoogheid, altijd vrezen met een ware kinderlijke vreeze, 1 Petrus 1:17; Jer. 10:7; Mal. 1:6. Die zal zeer verlangen naar Zijn dierbare gemeenschap, en zich in zijn gebeden op het laagst en ootmoedigst voor Hem gedurig trachten neer te buigen. Want er is niets in de wijde wereld, dat

zich voor de hoge God lager neerbuigt, dan het geloof, dat alle twijfeling van zich werpt. Dat roept ook uit met de Vader der gelovigen: *Ziet toch, ik heb mij onderwonden te spreken tot den Heere, hoewel ik stof en as ben!* Gen. 18:27. Laat ons dan alleen daarnaar staan, om vast te geloven door de Heilige Geest, dat God ons een genadig en verzoend Vader, door Christus geworden is, dan zullen onze gebeden ook altijd liggen in de grond van een heilige kinderlijke vrees, welke de Heere boven alles aangenaam is, zodat Hij dan niet een gebed van ons zal versmaden, want bij Hem is vergeving, opdat Hij gevreesd worde, Psalm 130:4. Met Hem kinderlijk te vrezen, als onze hemelse Vader, kunnen wij steeds vergeving van zonden en alles van Hem verkrijgen. En Hij vergeeft, opdat wij Hem vrezen zouden. O, wat een zalige genadehandel tussen die hoge God en tussen ons arme zondaren! Wij moeten tot Hem maar recht *Abba, Vader!* roepen, dan zullen wij Hem recht vrezen.

2. De andere reden is, *opdat Hij zo ook steeds een kinderlijk toezicht of gelovig vertrouwen op God in ons verwekke, namelijk, dat Hij onze Vader door Christus geworden is en dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met recht geloof bidden, dan dat onze aardse vaders ons aardse dingen ontzeggen.* Er is kort te voren getoond, hoe het vertrouwen van verhoring een wezenlijk noodzakelijk vereiste des geloofs is. Maar zodanig vertrouwen moet spruiten uit het geloof van ons waarachtig aandeel aan God, en dat Hij door Christus onze verzoende Vader is geworden uit loutere genade. Waar dit zo oprecht in het gemoed geloofd wordt, daar kan het niet anders zijn, of de ziel zal dan ook met een ootmoedig kinderlijk vertrouwen tot de Heere haar God gedurig naderen in Christus naam, haar noden en ellenden aan Hem voorstellen, alles goeds van Hem in stille lankmoedigheid verwachten, en aan de verhoring van haar gebed geenszins twifelen, Psalm 65:3 en 102:18; Joh.9:31; Rom. 8:32; 2 Kor. 6:2; 1 Joh. 5:14. Maar indien iemand zulks niet waarlijk kan geloven, dat God zo door Christus zijn verzoende Vader is, op wat grond zou zo een de verhoring van zijn gebed van Hem toch kunnen verwachten? Want als God onze Vader niet is, dan zijn wij ook Zijn kinderen niet, maar dan is Hij onze vijand en wij Zijn vijanden. En wat zullen wij dan in zodanige staat anders dan toorn van Hem verwachten. In het kort, indien wij niet tot God willen naderen, in onze eigen naam, als tot een vertoornde en gestrenge Rechter, dan moeten wij oprecht gelovig tot Hem naderen in de Naam van de Heere Jezus Christus, als tot een barmhartige en verzoende Vader, of daar zal anders niet een aasje kinderlijke vreeze of kinderlijk vertrouwen in ons gebed gevonden worden.

Waarom de blinde Pelagiaansgezinden, die slechts het zekere vertrouwen van de vergeving der zonden uit de wezenlijke natuur des geloofs geheel willen wegnemen (gelijk voorheen genoeg is aangetoond), dan niet alleen de ware christelijke boete, de rechtvaardigmaking, de heiligmaking, maar ook het gebed, en zo het gehele Christendom tegelijk wegnemen. Want wij kunnen noch mogen niet een gebed tot God doen, anders dan tot onze Vader, Wiens verzoende kinderen wij zijn, door Zijn eigen Zoon, welke Hij ons gegeven heeft, en met Wie Hij ons alle dingen wil schenken, Rom. 8:32. Maar dat kan immers niet geschieden, tenzij wij ook een zeker vertrouwen door Gods Geest in onze harten hebben van de vergeving van onze zonden, en van onze waarachtige aanneming tot kinderen in Christus.

Ach, gave de Heere, dat vele mensen, die nalaten te bidden, hier dan eens een ernstig onderzoek mochten doen op hun consciëntie of zij nog wel ooit recht geleerd hebben, God tot een Vader aan te roepen, 1 Petrus1:17, gelijk de Zaligmaker aan alle Christenen hier beveelt! Want zonder dat is hun gebed hun zelfs zonde, Ps. 109:7, waarop zij nochtans zo'n groot vertrouwen gewoon zijn te stellen.

Helaas, wat is het droevig, dat de zogenaamde Christenen zich doorgaans aan deze gewichtige zaak, waar het al aan hangt, of zij naar de hemel of naar de hel gaan, niet meer gelegen laten zijn!

2. Het andere lid van de aanspraak ziet op Gods Geestelijke Majesteit, *Die in de hemelen is.* Dat is in de bovenste hemel, alwaar de Heere de troon van Zijn oppermachtigheid en heerlijkheid zeer hoog

gevestigd heeft, en vanwaar Hij deze benedenwereld met al de schepselen gedurig regeert, 1 Kon. 8:27; Ps. 103:19, en doorgaans. Hierom heet Zijn Koninkrijk ook *het Koninkrijk der hemelen*, Matth. 3:2. De reden waarom de Heere Christus ons gebied (vraag 121), God zo te erkennen en aan te roepen in ons gebed is tweezins:

1. *Opdat wij van de hemelse Majesteit Gods, niet aards gedenken.* Want de Heere God kan nergens meer door onteerd worden, dan wanneer wij lage menselijke en aardse denkbeelden van Hem maken, en als wij menen zouden, dat Hij ten enenmale ware, gelijk wij, Ps. 50:21. Zo doen nochtans de geveinsden en alle onwedergeboren mensen, die nooit anders dan vleselijk van God kunnen denken, omdat hun verstand niet waarlijk verlicht is door de Heilige Geest. Zij bedenken aardse dingen, Fil. 3:19. Want die naar het vlees zijn, bedenken dat des vleses is, Rom. 8:5. En daarom maken zij van Gods Geestelijke en Hemelse Majesteit ook altijd een aards denkbeeld. En zie, even voor dat denkbeeld, dat hun God is, storten zij dan al hun gebeden uit, en brengen hetzelfde al hun Godsdienstige eerbied toe. Onzalige mensen, wier gehele Religie maar een verrot en stinkend werk van het vlees is, een subtiel heidendom, onder een Christelijke gedaante. Helaas, wie zal er hen recht van overtuigen, indien het de almachtige God niet eens Zelf wil doen door Zijn Geest? Maar hiertegen vermaant Christus nu Zijn gelovigen, die ook nog zoveel van dat onheilige vlees bij zich dragen, dat zij de hoge God zullen aanbidden, als hun Vader, Die in de hemelen is, en zo geheel zullen trachten, om toch betamelijke beseffen en indrukken van Zijn hoogwaardig Opperwezen te hebben, als zij tot Hem naderen, Hem houdende voor de Heere des hemels en der aarde, Matth. 11:25; Hand. 17:24 en 25. Die oneindig hoog verheven is boven alle schepselen, Jes. 40:15. Want zonder zulks, kunnen zij hem die kinderlijke vreze niet toebrengen, welke ook de grond van hun gebed is.

2. *Ten andere worden wij ook vermaand God aldus aan te spreken, opdat wij van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.* Want juist daaruit dat God in de hemelen is, weten Zijn gelovige kinderen, dat Hij de Allerhoogste Heere en Koning van alles is, en dat Hij dus overvloedig in staat is, om al hun zaken te regeren, en om hen gedurig te helpen, en van alles naar lichaam en ziel te verzorgen, Ps. 23:1 en 115:3. Ja, dat Hij machtig is, meer dan overvloedig te doen boven al dat zij bidden of denken, naar de kracht die in hen werkt, Ef. 3:20. En dus stellen zij zich op Zijn macht en genade dan nu ten volle tevreden, en verlaten zich daar geheel op, in een stil vertrouwen, het mag dan zo met hen gaan zoals het wil. En hier genieten zij dan de vrede Gods, die alle verstand te boven, gaat, Fil. 4:7. Waarvan het minste aasje zelf veel dierbaarder is, dan alle andere genietingen, welke de wereld ons kan geven.

b. b. Op de aanspraak volgt nu het gebed zelf, hetwelk de Heere Jezus in zes bijzondere beden begrepen heeft. Indien wij de inhoud en onderlinge samenvoeging tot een lichaam van het gebed aandachtig overwegen, dan zullen wij ons over de Goddelijke wijsheid van de mensenlievende Zaligmaker nooit genoeg kunnen verwonderen, waarmee Hij de gehele stof van het gebed, overeenkomstig de staat en de plicht van Zijn gelovigen, in zo een korte zakelijke samenvatting heeft weten voor te stellen. Dit gaat voorwaar alle wijsheid van Engelen en van mensen oneindig verre te boven. Maar zonder het waarachtige licht van des Heeren Geest kan daar niets recht van gezien worden. Hij, Die onze gehele plicht jegens God en onze naasten te voren bijeen getrokken heeft in de tien geboden van de Wet, trekt hier nu ook onze gehele nooddrift van lichaam en ziel zo hoofdzakelijk bijeen in zes beden, uitmakende de gehele som van het gebed. Dit is een andere methode, dan welke de Farizeeën wisten in te voeren, die de schijn maken lang te bidden, enkel om een zwaarder oordeel te ontvangen, Matth. 23:14. En toch zullen de verstgevorderde gelovigen zeker al hun leven werk genoeg vinden, om dit korte gebed van de Zaligmaker recht te leren. Die Zijn *Onze Vader* enigszins wèl bidden, Zijn *Twaalf Artikelen* wèl geloven, en Zijn *Tien Geboden* wèl onderhouden, die is waarlijk een groot Christen, Matth. 5:19. En de gehele kracht van het werk ligt hier in de juiste samenvoeging van het getal: want zo iemand slechts één Bede, of Artikel, of Gebod wil overslaan, dan zal alles maar een verrot en een

gebroken werk van loutere geveinsdheid zijn. Wij moeten ons Christendom leggen in een schaal, en het *Onze Vader*, de *Twaalf Artikelen* en de *Tien Geboden* daarnaast in de andere. En zie, als wij dan maar niet bedrieglijk handelen, en als Gods Geest de schaal voor ons zelf in de hand houdt, en ons recht doet toezien, dan zullen wij wel zeer gelukkig zijn, als wij ook in navolging van de heilige Job mogen zeggen: *Hij wege mij op in een rechte weegschaal, en God zal mijn ongerechtigheid weten*, Job 31:6.

Wat dan dit gebed des Heeren belangt, hetzelfde bevat de kern en de kracht in zich van de ware leer van het christendom, en zoveel als wij van die leer recht verstaan, zoveel verstaan wij ook van het gebed. Het voorname einde en doelwit van hetzelfde is, om de gevallen zondige mens wederom geheel te leiden van of uit zichzelf, tot God, door Christus, als de oorspronkelijke en algenoegzame Fontein van al zijn gelukzaligheid. Hetwelk zo de eigen leer van onze Zaligmaker is. *Zo iemand achter Mij wil komen, die verlochene zichzelf, en neme zijn kruis op en volge Mij*, Matth. 16:24. Wij zullen dit hier van iedere bede in het bijzonder eens kort aanwijzen.

Vr. 122. Welke is de eerste bede?

Antw. Uw Naam worde geheiligd. Dat is: Geef ons eerstelijk dat wij U recht kennen, en U in al Uw werken, in welke Uw almachtigheid, wijsheid, goedheid, gerechtigheid, barmhartigheid en waarheid klaarlijk schijnt, heiligen, roemen en prijzen; daarna ook dat wij al ons leven, gedachten, woorden en werken, zo schicken en richten, dat Uw Naam om onzentwil niet gelasterd, maar geëerd en geprezen worde.

De eerste bede leert ons geheel te verzaken alle eigen eer en heerlijkheid, en maar alleen Gods eer en heerlijkheid te zoeken, en dat Zijn hoogwaardige naam geheiligd worde, zo, dat wij Hem recht kennen, en Hem in al Zijn werken, in welke almachtigheid, wijsheid, goedheid, gerechtigheid, barmhartigheid, en waarheid klaarlijk schijnen, heiligen, roemen en prijzen. Daarna ook, dat wij al ons leven, gedachten, woorden en werken zo schicken en richten, dat Zijn Naam om onzentwil niet gelasterd, maar geëerd en geprezen worde. Zie, dat is het grootse Hoofdeinde, dat God maar alleen in al Zijn wegen en werken bedoeld, Spr. 16:4, en waarom Hij de wereld geschapen en herschapen heeft door Zijn eigen zelfstandig woord, onze Heere Jezus Christus. En aan dat enige heilige einde, van de heerlijkheid van God, moeten wij en alle andere schepselen nu ook volkomen beantwoorden en wij moeten geen andere eer kennen of zoeken, dan die van de Drie-enige God, 1 Kor. 10:31. En daarin ligt onze gehele zaligheid. Al wat daar maar enigszins van afwijkt, dat is een zondig en duivels werk, en dat mishaaft en verderft het alles.

Vr. 123. Welke is de tweede bede?

Antw. Uw Koninkrijk kome. Dat is: Regeer ons zo door Uw Woord en Uw Geest, dat wij ons hoe langer hoe meer aan U onderwerpen; bewaar en vermeerder Uw Kerk; verstoor de werken des duivels en alle heerschappij, welke zich tegen U verheft, mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden; totdat de volkomenheid Uws Rijks kome, waarin Gij alles zult zijn in allen.

2. De tweede bede leert ons, alle eigen regering en bestiering geheel te verzaken, en ons alleen aan Gods hoge, heilige, wijze en almachtige regering te onderwerpen, en steeds te bidden, dat Zijn Koninkrijk kome. Dat is, dat Hij ons zo regeert door Zijn Woord en Geest, dat wij ons hoe langer hoe meer Hem onderwerpen. Dat Hij Zijn Kerk ook beware en vermeerdere, de werken des duivels verstore, en alle geweld, hetwelk zich tegen Hem verheft, mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Zijn heilig Woord bedacht worden, totdat de volkomenheid van Zijn rijk toekome, waarin Hij alles zal zijn in allen. Deze regering van God is het ondergeschikt middel van Zijn eer en heerlijkheid. Daar moet alles, wat zalig zal worden zich dan ook geheel ootmoedig voor neerbuigen, en laten de Heere der

heerlijkheid maar alleen regeren en werken in onze harten, in de Kerk en in de wereld. Wij moeten maar weten, dat Gods Koninkrijk, of het Koninkrijk der hemelen onder het Evangelie nu gekomen is, Matth. 4:17, en dat God nu door Christus de Middelaar, (die aan Zijn rechterhand gezeten is, boven alle overheid, en macht, en kracht, en heerschappij, enz., Ef.1:21), de gehele wereld wil regeren, en voeren naar het opperste gebied nu zelf door Zijn Woord en Geest, en Voorzienigheid en heilige Ordonnantien. Voor die geduchte en zalige heerschappij moeten wij ons door de Goddelijke genade nu geheel neerbuigen, en hebben zelf niets te zeggen, maar verzaken alle eigen heerschappij, en zoeken nu maar eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, Matth. 6:33. En zie, zo zullen wij Gods Naam, dan ook heiligen en verheerlijken. En daarom spreekt het Evangelie overal zoveel van het Koninkrijk Gods.

Vr. 124. Welke is de derde bede?

Antw. Uw wil geschiede gelijk in den hemel, zo ook op de aarde. Dat is: Geef dat wij en alle mensen onzen eigen wil verzaken, en Uw wil, die alleen goed is, zonder enig tegenspreken gehoorzaam zijn; opdat zo een iegelijk zijn ambt en beroep zo gewilliglijk en getrouwelijk moge bedienen en uitvoeren, als de engelen in den hemel doen.

3. De derde bede leert ons alle eigen zin en wil te verzaken, en ons geheel aan Gods wil over te geven, biddende dat die geschiedde gelijk in de hemel, zo ook op de aarde. De Heere wil namelijk geven, dat wij en alle mensen onze eigen wil verzaken, en Zijn wil, - zo des besluits als des gebods - die alleen goed is, zonder enig tegenspreken gehoorzaam zijn, omdat zo een iegelijk zijn ambt en beroeping gewillig en getrouwelijk mag bedienen en uitvoeren, als de engelen in de hemelen doen. Zonder zodanige gehoorzaamheid en volkomen onderwerping aan Gods wil kan God niet als Koning over ons heersen, en Zijn Koninkrijk kan tot ons en anderen geenszins komen. Daarom moet de genade ons arme zondaren hier zeker zo brengen, dat wij onze eigen wil, zin, lust, begeerte, enz. als geheel dwaas en onheiligh ten enenmale leren verzaken, en dat Gods heilige wil (zoals die reeds van eeuwigheid over ons en onze gehele weg vast besloten is, en de voorzienigheid ons die dagelijks openbaart en gelijk de Wet ons die wil, als de regel van onze plicht ook alleszins voorschrijft,) geheel van ons omhelsd word: waarom wij hier dan ook als gespeende kinderen voor de Heere nu gemaakt worden, die naar de inwendige mens geen eigen wil of begeerte meer hebben, Ps. 131:2, maar enkel naar Gods wil en bevel begeren te leven, zeggende ook steeds met de Zaligmaker: *Vader, niet mijn wil, maar de Uwe geschiede*, Luk. 22:42. En beproevende in alles welke de goede en welbehagelijke en volmaakte wil Gods zij, Rom. 12: 2. Voorwaar, dat is het allereerste, dat de arme mens aanvangt te doen, zodra hij een waar gelovige wordt, en in Gods Koninkrijk ingaat door de wedergeboorte, Joh. 3:5, dat hij dan met de Apostel zich geheel aan Christus, de Zone Gods, overgeeft, en nu ook tot Hem zegt: *Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?* Hand. 9:6. En daarmee is het dan voor altijd gedaan met des mensen eigen wil, dat die nooit meer mag heersen, want hij komt nu weer onder het gebied van Jehovah God, zijn rechtmatige Heere en Schepper, waar hij door de zonde geheel uitgeweken was, onder welk gebied ook al de hemelingen staan, en in volmaakte gelukzaligheid eeuwig leven. Al wat daar niet waarlijk zo komt, vroeg of laat, door de almachtige kracht van de Heilige Geest, dat zal dan ook nimmer in gaan in Gods Koninkrijk, noch Gods Naam oprecht heiligen, maar dat zal meer goddeloos of meer Farizees altijd blijven wandelen naar de eeuw dezer wereld, doende de wil des vleses, en der gedachten, Ef. 2:2 en 3. 's Mensen eigen zin en wil zal dan altijd koning zijn, en God zal er op zijn best de naam slechts van dragen. Onzalige zielen, die in zulk een dodelijke weg des verderfs, nog zo gerust helaas, kunt blijven leven.

Vr. 125. Welke is de vierde bede?

Antw. Geef ons heden ons dagelijks brood. Dat is: Wil ons met alle nooddrift des lichaams verzorgen, opdat wij daardoor erkennen dat Gij de enige Oorsprong alles goeds zijt, en dat noch onze zorg en arbeid, noch Uw gaven, zonder Uw zegen ons gedijen, en dat wij derhalve ons vertrouwen van alle schepselen aftrekken en op U alleen stellen.

4. De vierde bede leert ons, hoe wij alle eigen zorg, macht en bekwaamheid, en die van alle schepselen, omtrent onze lichamelijke nooddrift, geheel te verzaken hebben, en hoe wij daarin alleen moeten afhangen van Gods macht, en genadige Voorzienigheid, die alle schepselen verzorgt en onderhoudt, Hem zonder ophouden biddende, dat Hij ons met alle nooddrift des lichaams wil verzorgen, opdat wij daardoor bekennen, dat Hij de enige oorsprong van alle goeds zij, en dat noch onze zorg, noch arbeid, noch Zijn gaven, zonder Zijn zegen, ons gedijen, en dat wij derhalve ons vertrouwen van alle creaturen aftrekken en op Hem alleen stellen. Wat een zalige handel is die niet? Want immers zal de arme mens, in Christus, door de Heilige Geest in staat zijn om Gods wil te doen, in Zijn Koninkrijk in te gaan, en Hem als Zijn hoge God te heiligen en te verheerlijken, zo moet hij dan in zijn lichamelijk bestaan van Hem ook dagelijks onderhouden en verzorgd worden met het nodige voedsel en deksel, 1 Tim. 6:8, om hetwelk de Heere, als de Opperbestuurder van alles dan ook zonder ophouden gesmeekt moet worden met een stil, gelovig vertrouwen, Spr. 30:8 en 9; Ps. 104:14, 15 en 127:2. Wij moeten die barmhartige Vader, Die in de hemelen regeert, en vandaar alles onderhoudt, gedurig erkennen als de enig' Fontein van ons leven en bestaan, en volgende de weg van Zijn ordonnantiën, moeten wij al onze zorgen op Hem neerwerpen, Matth. 6:25-34, en hangen zo oprecht gelovig van Hem af, Ps. 55:23, als op Wien aller ogen wachten, en Hij geeft hun hunne spijs te zijner tijd. Hij doet Zijn hand open, en verzadigt al wat daar leeft, naar Zijn welbehagen. Ps. 145:15 en 16.